

Ομάδα: «Σαπυνοκατάσταση»

Μέλη: Κατερίνα Ζλάτκου
Δήμητρα Κιηγμά
Γιάννης-Ερρίκος Ξανθόπουλος
Θανάσης Χ. Παρασχάκης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

- Περίληψη (σελ.3)
- Εισαγωγή – Πρόλογος (σελ.3)
- Ιστορική εξέλιξη σαπουνιού (σελ.4)
 - Πρώιμη ιστορία
 - Μεσαίωνας – Αναγέννηση
 - Σύγχρονη εποχή
- Παράδοση σαπουνιού (σελ.7)
 - Η Λέσβος και το σαπούνι
 - Η παραγωγή του παραδοσιακού σαπουνιού “Σποράδες”
 - Η Παρασκευή του σαπουνιού “Σποράδες”
 - Το παραδοσιακό σαπούνι “Φάρος”
- Μύθοι σχετικά με το σαπούνι (σελ.12)
 - Ελλάδα
 - Ιταλία
 - Γαλλία
- Προσωπικές εμπειρίες (σελ.14)
- Συμπεράσματα – Αναστοχασμός (σελ.14)
- Πηγές – Βιβλιογραφία (σελ.15)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η εργασία μας αναφέρεται στην ιστορική αναδρομή του σαπουνιού από τα αρχαία χρόνια έως τη σημερινή εποχή κι επιπλέον στη διαφοροποίηση της χρήσης του από το παρελθόν, στο σαπούνι όπως το ξέρουμε σήμερα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σαπούνι ονομάζεται το άλας ενός λιπαρού οξέως, κορεσμένου ή ακόρεστου, που συνιστάται από αλυσίδα τουλάχιστον οκτώ ατόμων άνθρακα με μία βάση ή και μείγμα τέτοιων αλάτων. Τα λίπη και τα έλαια που χρησιμοποιούσαν ως πρώτη ύλη παρασκευής, αποτελούνται από τριγλυκερίδια. Το αλκαλικό διάλυμα που επικαλείται συχνά «αλυσίδα» αντιδρά με τα τριγλυκερίδια σε μια αντίδραση που λέγεται σαπωνοποίηση!

Τα είδη των σαπουνιών είναι διαφορετικά ανάλογα με το είδος των αλκαλίων καθώς και των λιπαρών οξέων, π.χ. με τη χρήση υδροξειδίου του νατρίου τα σαπούνια είναι πιο «σταθερά» και σκληρά, ενώ με τη χρήση υδροξειδίου του καλίου τα σαπούνια είναι πιο ήπια ή ακόμη και υγρά. Το σπορέλαιο δίνει πιο μαλακά και ήπια σαπούνια, ενώ το αγνό ελαιόλαδο φημίζεται για την εξαιρετική του ποιότητα.

Η εξέλιξη του σαπουνιού για να φτάσει στην σημερινή μορφή άρχισε το 1971, όταν ο Γάλλος LEBLANC NIKOLA κατάφερε να παράγει σόδα δηλαδή ανθρακικό νάτριο από αλάτι την οποία καυστικοποιούσαν οι σαπωνοποιοί μέχρι και πρόσφατα το 1980 με ασβέστη. Αργότερα το 1866 ο Βέλγος JOLVAY έκανε βελτίωση της παραγόμενης σόδας και σήμερα παράγεται και στην Ελλάδα.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΣΑΠΟΥΝΙΟΥ

ΠΡΩΙΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Οι πρώτες καταγραφές στοιχείων για την παραγωγή υλικών που μοιάζουν με σαπούνι χρονολογούνται γύρω στο 2800 π.Χ. στην αρχαία Βαβυλώνα. Ένας τύπος για σαπούνι που αποτελείται από νερό, αλκάλια, και έλαιο κάσιας βρέθηκε "γραμμένη" σε πήλινο δίσκο στη Βαβυλώνα γύρω στο 2200 π.Χ. Ο πάπυρος Ebers (Αίγυπτος, 1550 π.Χ.) δείχνει ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι λούζονταν τακτικά και συνδύαζαν έλαια ζωικά και φυτικά με αλκαλικά άλατα για να δημιουργήσουν κάτι που έμοιαζε με σαπούνι. Αιγυπτιακά έγγραφα αναφέρουν ότι ουσία παρόμοια με σαπούνι χρησιμοποιήθηκε για την επεξεργασία μαλλιού για ύφανση.

Η λατινική λέξη για το σαπούνι - *sapo* - εμφανίζεται για πρώτη φορά στο σύγγραμμα *Naturalis Historia* του Πλίνιου του Πρεσβύτερου, στο οποίο αναφέρεται η παρασκευή του από ζωικό λίπος και στάχτη αλλά ως χρήση του αναφέρεται η αλοιφή για τα μαλλιά, με μάλλον υποτιμητικό σχόλιο πως χρησιμοποιείται περισσότερο από τους άνδρες και λιγότερο από τις γυναίκες στους Γερμανούς και τους Γαλάτες.

Το σαπούνι είναι ο πιο παραδοσιακός και αποτελεσματικός τρόπος προσωπικής υγιεινής. Το πρώτο όμως μέσο καθαρισμού που χρησιμοποίησε ο άνθρωπος ήταν το νερό. Τα άλλα μέσα καθαρισμού εμφανίστηκαν με την πάροδο του χρόνου παράλληλα με την ανθρώπινη εξέλιξη. Αν και η πραγματική καταγωγή του σαπουνιού δεν έχει ακόμη αποδειχθεί, υπάρχουν διάφοροι μύθοι, ωστόσο γνωρίζουμε ότι κάτι παρόμοιο με το σαπούνι υπήρχε από το 2.300 π.Χ. (κατά άλλους από το 2800 π.Χ.) στους αρχαίους πολιτισμούς της Μεσοποταμίας. Όμως η ανακάλυψη του σαπουνιού και η χρήση του ως καθαριστικού δεν έγιναν ταυτόχρονα. Θα πρέπει επίσης να αναφέρουμε ότι αρχαίοι πολιτισμοί χρησιμοποιούσαν το σαπούνι αρχικά σαν ένα είδος φάρμακου για τις πληγές και σαν ένα καλλυντικό για τα μαλλιά.

Το σαπούνι εμφανίστηκε στην Ευρώπη πιθανότατα με την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως στους Τούρκους οι οποίοι το είχαν μάθει από τις Αραβικές φυλές της Αραβικής Ερήμου τις οποίες επίσης είχαν υποτάξει. Ακόμα, άλλες μεμονωμένες

φυλές όπως οι Βίκιγκς και οι Κέλτες φέρονται να το χρησιμοποιούσαν. Γενικά πάντως από τον 13ο αιώνα και μετά αρχίζουν να υπάρχουν τεκμηριωμένα στοιχεία για την ιστορία του σαπουνιού. Η Μασσαλία φαίνεται ως η πρώτη περιοχή παραγωγής του, της οποίας η φήμη κράτησε σχεδόν ολόκληρο τον Μεσαίωνα ακολουθούμενη από την

Γένοβα, την Βενετία, το Μπάρι και μετά την Καστίλη της Ισπανίας. Όλες αυτές οι περιοχές είχαν πλούσια παραγωγή ελαιολάδου και ενός φυτού που λεγόταν Barilla με την στάχτη του οποίου γινόταν η αλισίβα.

Μέχρι τον 17ο αιώνα, η δημιουργία σαπουνιού είχε γίνει στην Ευρώπη καταξιωμένη τέχνη. Οι κύριοι παραγωγοί ήταν η Ιταλία, η Ισπανία και η Γαλλία, χώρες που επίσης παρήγαν τις πρώτες ύλες για τα σαπούνια όπως το ελαιόλαδο. Την εποχή εκείνη, τα σαπούνια παράγονταν αναμιγνύοντας φυτικά και ζωικά λίπη, φυτά και αρώματα. Ως τον 19ο αιώνα, οι μοντέρνες τεχνικές παραγωγής σαπουνιών είχαν αναπτυχθεί και τα σαπούνια μπορούσαν να παραχθούν σε μεγάλα νούμερα, καταλήγοντας στην παραγωγή σαπουνιού όπως την ξέρουμε σήμερα.

ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ – ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Οι σαπωνοποιοί στη Νάπολι είχαν δημιουργήσει συντεχνία κατά τα τέλη του 6ου αιώνα, ενώ κατά τον 8ο αιώνα η σαπωνοποιία ήταν πολύ γνωστή τόσο στην Ιταλία όσο και στην Ισπανία. Τα καπιτουλάρια των Μεροβιγγείων *De Villis*, περί το 800 μ.Χ., αναφέρουν το σαπούνι ως ένα από τα προϊόντα που πρέπει να καταγράφουν οι εκπρόσωποι της βασιλικής περιουσίας. Η σαπωνοποιία αναφέρεται τόσο ως "γυναικεία εργασία" αλλά και ως ενασχόληση "ικανών τεχνιτών" στους οποίους εντάσσονταν οι ξυλουργοί, οι κτίστες και οι αρτοποιοί.

Στην Γαλλία κατά το δεύτερο ήμισυ του 15ου αιώνα η ημι-βιομηχανική σαπωνοποιία είχε συγκεντρωθεί σε ορισμένα κέντρα της Προβηγκίας, όπως η Τουλόν, η Ιέρ και η Μασσαλία, από τα οποία εφοδιαζόταν όλη η χώρα. Η παραγωγή, μάλιστα, της Μασσαλίας, σε δύο εργοστάσια, έτεινε να εκτοπίσει όλα τα υπόλοιπα κέντρα. Στην Αγγλία η παραγωγή σαπουνιού γινόταν σχεδόν αποκλειστικά στο Λονδίνο.

Από τον 16ο αιώνα και ύστερα άρχισαν να παράγονται στην Ευρώπη πιο εκλεπτυσμένα σαπούνια, με χρήση φυτικών ελαίων και όχι ζωικών λιπών. Πολλά από

αυτά παράγονται ακόμη και σήμερα, είτε από βιομηχανίες είτε από οικοτέχνες. Την εποχή εκείνη επίσης άρχισε να γίνεται πιο διαδεδομένη η χρήση των δημόσιων λουτρών τα οποία χρησίμευαν ως μέσο προσωπικής υγιεινής, τόσο για τους πλούσιους ευγενείς, όσο και για τους εργάτες που σύχναζαν εκεί. Παρ' ολ' αυτά η μόνη διαφορά ήταν ότι οι πλούσιοι ακολουθούσαν από συνοδούς, οι οποίοι τους βοηθούσαν στο μπάνιο και κάλυπταν κάθε τους ανάγκη.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

Μέχρι την εποχή της βιομηχανικής επανάστασης η σαπωνοποιία ήταν κλάδος σχετικά μικρής κλίμακας και τα παραγόμενα σαπούνια ήταν "σκληρά". Το 1789, όμως, ο Άντριου Πίαρς (Andrew Pears) παρασκεύασε στο Λονδίνο ένα σχεδόν διάφανο σαπούνι, ενώ ο γαμπρός του Τόμας Μπάρατ (Thomas J. Barratt) ίδρυσε το 1862 εργοστάσιο σαπουνιών στο Άιλγουερθ (Isleworth). Ακολούθησαν και άλλοι κατασκευαστές τόσο στο Ηνωμένο Βασίλειο όσο και στις Ηνωμένες Πολιτείες και υιοθετήθηκαν νέες πρακτικές προώθησης του προϊόντος, όπως του Μπέντζαμιν Μπάμπιτ (Benjamin T. Babbitt) που δένει δωρεάν δείγματα των σαπουνιών του. Οι αδελφοί Ουίλιαμ και Τζέιμς Λέβερ δημιούργησαν το 1886 μια μικρή βιομηχανία σαπουνιών με την επωνυμία "Lever Brothers", η οποία υπάρχει και σήμερα - από τους μεγαλύτερους κατασκευαστές του χώρου - υπό την επωνυμία "Unilever". Η εταιρεία αυτή υπήρξε πρωτοπόρος ως προς την ανάληψη μεγάλων εκστρατειών διαφήμισης και προώθησης των προϊόντων της.

Με το χρόνο τα σαπούνια εξελίχτηκαν αποκτώντας χρώμα και αρωματίστηκαν (μερικές φορές με πολύ έντονα αρώματα), ενώ κυκλοφορούν σήμερα και υπό μορφή υγρού (υγρό σαπούνι).

Στην Ελλάδα δραστηριοποιούνται και σήμερα αρκετές εταιρείες παραγωγής σαπουνιών όπως η Ελαΐδα στη Λάρισα από το 1913 καθώς και άλλοι (Παπουτσάνης, Γ. Μαλικούτης - "Αρκάδι" κτλ.) ενώ μια από τις πλέον γνωστές στην εποχή της εταιρεία ήταν η "Αλεπουδέλης", ιδιοκτησία της οικογένειας του ποιητή Οδυσσέα Ελύτη.

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΑΠΟΥΝΙΟΥ

Η Λέσβος και το σαπούνι

Η Λέσβος στα τέλη του 10ου αιώνα είχε εξελιχθεί σε κέντρο της βιομηχανικής παραγωγής σαπουνιού από ελαιόλαδο. Υπήρξε το πρώτο βιομηχανικό κέντρο στο Αιγαίο που είχε εξειδικευθεί στα τέλη του 19ου αι. στην παραγωγή ελαιосαπώνων με τις σύγχρονες τεχνικές, διέθετε τα προϊόντα της στη μεγάλη αγορά της

Κωνσταντινούπολης, στα μικρασιατικά παράλια και στις μαυροθαλασσίτικες πόλεις. Οι εμπορικές γνώσεις και τα δίκτυα που είχαν οι λέσβιοι επιχειρηματίες συνέβαλαν στην αναβάθμιση και εξειδίκευση της μεταποιητικής τους δραστηριότητας. Στο νησί το 1912 λειτουργούσαν 113 ατμοκίνητα ελαιοτριβεία. Δίπλα σ' αυτά υπήρχαν μικρά σαπωνοποιεία αλλά και ανεξάρτητες μονάδες μεγάλης παραγωγής που στεγάζονταν σε τριώροφα πέτρινα κτίρια, στις περιοχές της Μυτιλήνης, του Πλωμαρίου, του Περάματος και του Πολιχνίτου. Είχε το προνόμιο να διαθέτει επιτόπου την πρώτη ύλη, το λάδι.

Οι πρώτοι σαπωνοπαραγωγοί στη Λέσβο ήταν έμποροι. Η εμπειρία τους στην ακτοπλοΐα και η γνώση τους για τις θαλάσσιες εμπορικές οδούς τους επέτρεψαν να πουλήσουν τα προϊόντα τους κατ' ευθείαν στις αγορές της Ανατολής. Όπως οι Έλληνες επιχειρηματίες σε άλλους κλάδους, βασίστηκαν σε ένα καλά ανεπτυγμένο οικογενειακό δίκτυο σε όλα τα μεγάλα λιμάνια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι απόγονοι αυτών των εμπόρων και των ναυτικών είχαν ειδικευτεί στη χημεία στις ευρωπαϊκές σχολές και είχαν σπουδάσει μεθόδους παραγωγής στη Μασσαλία, το ευρωπαϊκό κέντρο παρασκευής σαπουνιού. Οι οικογένειές τους σχημάτιζαν μια συνεκτική ανώτερη τάξη στη Λέσβο και έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο στην πολιτιστική και κοινωνική ζωή του νησιού.

Η χρυσή εποχή του σαπουνιού στη Λέσβο ήταν ανάμεσα στο 1875 και το 1895. Η παραγωγή του νησιού εκείνη την περίοδο έφτασε στην ετήσια παραγωγή 3.800 τόνων.

Μέχρι το 1909 η παραγωγή είχε μειωθεί στο μισό αυτής της ποσότητας. Μετά το 1912 η βιομηχανία παρασκευής σαπουνιού ελαττώθηκε ακόμη περισσότερο, αλλά οι συναλλαγές με τις αγορές της Ανατολής διήρκεσαν μέχρι το 1922, οπότε περισσότεροι από ένα εκατομμύριο Έλληνες της Μικράς Ασίας εγκατέλειψαν τις εστίες τους για να εγκατασταθούν στην Ελλάδα, οι παραγωγοί και οι έμποροι της Λέσβου αποκόπηκαν από τις τοποθεσίες παραγωγής στη Μικρά Ασία και τη Μαύρη Θάλασσα, έχασαν το δίκτυο διανομής στην Κωνσταντινούπολη και στην Τραπεζούντα, καθώς και τους πελάτες τους στη Σμύρνη και στις άλλες παράκτιες πόλεις της Τουρκίας. Την ίδια περίοδο, οι περισσότεροι από τους απομακρυσμένους παραγωγούς σαπουνιού στη Λέσβο είχαν μετακομίσει στον Πειραιά και άλλα μέρη και είχαν στραφεί στην ελληνική αγορά.

Από τις μεγαλύτερες σαπωνοποιίες την εποχή της ακμής ήταν των Αδελφών Γεωργαντέλλη και των οικογενειών Μεταξά και Μιχαλέλλη ή Παπουτσάνη. Οι Αφοί Γεωργαντέλλη, που διέθεταν ένα πολύ καλά οργανωμένο δίκτυο στις αγορές της Μαύρης Θάλασσας και εγκαταστάσεις στην Τραπεζούντα, την Αμισό και στη Θεσσαλονίκη. Στις αρχές του 20ού αι. οι ετικέτες τους, όπως και οι ετικέτες άλλων οικογενειών του Πλωμαρίου, όπως των οικογενειών Μεταξά, Μιχαλέλλη ή Παπουτσάνη, ακόμη αντανάκλουν την αισθητική των Οθωμανών, που ήταν η κύρια πελατειακή ομάδα για τους παραγωγούς της Λέσβου. Μετά την ένωση της Λέσβου με το σύγχρονο ελληνικό κράτος η εικόνα άρχισε να αλλάζει σιγά σιγά: τα αραβικά μοτίβα εξαφανίστηκαν και φιγούρες εμπνευσμένες από την αρχαία Ελλάδα πήραν τη θέση τους. Έτσι, σε μια ετικέτα των Αφών Γεωργαντέλλη, που διαφήμιζε ένα «savon de toilette» στα ελληνικά και στα γαλλικά, εμφανίστηκε η μορφή μιας αρχαιοελληνικής θεάς, η οποία κρατούσε ένα σταυρό, που συμβόλιζε την ένωση με τη μητέρα πατρίδα, ενώ μερικά νομίσματα απεικόνιζαν τον Ερμή και άλλους αρχαίους θεούς.

Τα αρωματικά σαπούνια του Αλκαίου Μεταξά από την άλλη πλευρά, τα οποία ήταν ιδιαίτερα δημοφιλή στα ανώτερα εισοδήματα της Σμύρνης και της Κωνσταντινούπολης, είχαν ετικέτες που μιμούνταν παριζιάνικα μοντέλα ή απεικόνιζαν τοπία της κεντρικής Ευρώπης. Το μικρό εργοστάσιο του Αλκαίου Μεταξά ήταν ειδικευμένο στην παραγωγή αρωματικών σαπουνιών. Μετέτρεπε αγνά σαπούνια σε αρωματικά με τη μέθοδο της αναδιάλυσης, προσθέτοντας τα κατάλληλα αρώματα και χρώματα ή παρασκευάζοντας το σαπούνι απ' ευθείας από λιπαρές ουσίες και αρώματα. Η υψηλά ειδικευμένη παραγωγή του στόχευε στις υψηλότερες εισοδηματικές τάξεις της Λέσβου, της Σμύρνης και της Κωνσταντινούπολης. Η επιχείρηση του Μιχαέλλη παρήγε το «σαπούνι της βασίλισσας Αριάδνης», το οποίο προοριζόταν για την αμερικανική αγορά.

Η παραγωγή σαπουνιού στο Πλωμάρι και στο υπόλοιπο νησί μετά το 1912 σταδιακά συρρικνώθηκε δραματικά. Κατά τη διάρκεια των δεκαετιών '50 και '60 στον 20ό αι., όταν τα σαπούνια παγκοσμίως έχασαν έδαφος από τα απορρυπαντικά, τα σαμπουάν και τα υγρά σαπούνια, έμειναν μόνο τρία παραδοσιακά εργαστήρια σαπουνιού στη μικρή κωμόπολη, η οποία στα τέλη του προηγούμενου αιώνα γνώρισε μεγάλη ακμή στην παραγωγή και εμπορία σαπουνιού. Παρήγαγε κοινά και αρωματικά σαπούνια και τα διοχέτευε στην αγορά της Σμύρνης, στην Πόλη, στα νησιά του Αιγαίου και στα εμπορεία της Μαύρης Θάλασσας.

Η παραγωγή του παραδοσιακού σαπουνιού "Σποράδες"

Ο παραδοσιακός τρόπος παρασκευής του σαπουνιού έχει την ίδια πάντα πρώτη ύλη: Το ελαιόλαδο! Η παραγωγή ενός σαπουνιού "Σποράδες" ξεκινάει όταν το ελαιόλαδο μαζί με νερό, σόδα και κάλιο. Θερμαίνεται μέσα σε ένα καζάνι, σε σταθερή θερμοκρασία για 8 περίπου ώρες. Όταν αρχίσει το βράσιμο, το σαπούνι διαχωρίζεται σταδιακά από τα υπόλοιπα υγρά και όλα ανεξαιρέτως τα οξέα. Το σχεδόν έτοιμο πλέον σαπούνι αλατίζεται και ξεπλένεται για να φύγουν και τα τελευταία υπολείμματα οξύτητας που έχουν απομείνει ώστε το σαπούνι να έχει μηδενική οξύτητα. Το ζεστό ακόμα σαπούνι, μεταφέρεται σε κουβάδες όπου κατά περίπτωση, προστίθενται αιθέριο έλαιο

βάλσαμου (σπαθόχορτου), μέντας ή λεβάντας σε συγκεκριμένες αναλογίες. Ειδικά το βάλαμο (σπαθόχορτο) που αφθονεί στην καταπράσινη Σκόπελο, συλλέγεται από τα βουνά κάθε Μάιο με την μεταφορά δοχείων με ελαιόλαδο στον τόπο αποκοπής, γιατί το φυτό αν δεν τοποθετηθεί αμέσως μετά την κοπή του στο ελαιόλαδο, ξεραίνεται. Μετά την κατά περίπτωση προσθήκη των αιθέριων ελαίων, κάθε κουβάς αδειάζεται σε χειροποίητα «καλούπια», τα οποία χαράζονται ένα-ένα με το σύμβολο S -τα τρία αρχικά των λέξεων Στέλιος, Σκόπελος και Σποράδες. Το σαπούνι κρυώνει στα χειροποίητα «καλούπια» για 12 τουλάχιστον ώρες και στην συνέχεια μεταφέρεται στο ξύλινο «στεγνωτήριο» όπου παραμένει για τουλάχιστον 24 ώρες προκειμένου να στεγνώσει εντελώς. Αμέσως μετά τα έτοιμα σαπούνια βάρους μεταξύ 110 και 140 γραμμαρίων, τοποθετούνται σε χάρτινα κουτιά, μαζί με σχετικές πληροφορίες εκτυπωμένες σε ριζόχαρτο.

Η παραγωγή του σαπουνιού "Σποράδες" ξεκίνησε το 1914. Πρόκειται για την οικογένεια Γρυπιώτη. Η σχέση της με την παραγωγή ενός φυσικού, χειροποίητου σαπουνιού ξεκινάει από τις αρχές του εικοστού αιώνα (1914) και ήδη αριθμεί τρεις γενιές οικογενειακής παράδοσης, ενώ η τέταρτη γενιά ετοιμάζεται πυρετωδώς για να αναλάβει την συνέχιση της παράδοσης αυτής.

Η παρασκευή του σαπουνιού «Σποράδες»

Στο σαπωνοποιείο «Σποράδες» στην νήσο Σκόπελο, παράγεται από το 1914 με μία παραδοσιακή συνταγή, το χειροποίητο σαπούνι μας με 100% εξαιρετικά παρθένο ελαιόλαδο, με λεβάντα, με βάλαμο ή με μέντα.

100% Παραδοσιακό χειροποίητο σαπούνι.

100% από Έξτρα Παρθένο Ελαιόλαδο

Το παραδοσιακό σαπούνι «Φάρος»

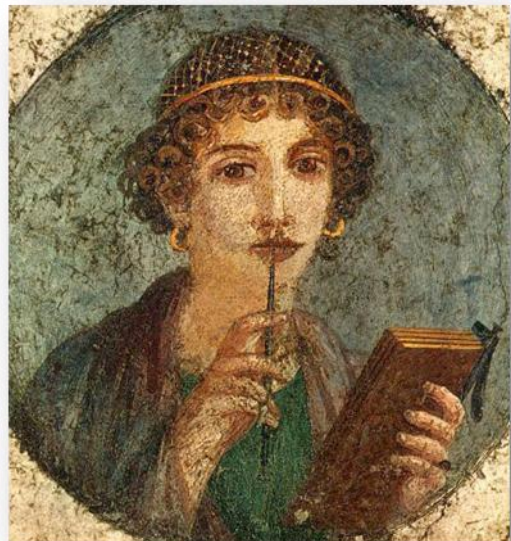
Το σαπουνοποιείο «Φάρος» ξεκίνησε το 1965 με μία παραδοσιακή συνταγή και με βάση το ελαιόλαδο, νερό και την σόδα να κατασκευάζει το πρώτο χειροποίητο του σαπούνι. Ο ιδιοκτήτης του «Φάρος», με αφοσίωση στην ποιότητα της παράδοσης, άρχισε να φτιάχνει το σαπούνι σύμφωνα με την συνταγή της γιαγιάς και της μητέρας του. Μας μιλάει για την επίδραση του ελαιοσάπουνου και την φυσική προστασία της επιδερμίδας απ' αυτό. Οι Συσκευασίες είναι σε πλάκες από 100 – 250 γρ. Τα σαπούνια καθαρίζουν και προστατεύουν παράλληλα την ευαίσθητη επιδερμίδα. Είναι ιδανικά για μωρά, για όλη την οικογένεια και για όλες τις χρήσεις γιατί είναι χειροποίητα, αντιβακτηριδιακά, παραδοσιακά, αγνά προϊόντα για όλη την οικογένεια. Είναι για καθημερινή χρήση και φροντίδα του σώματος.

ΜΥΘΟΙ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Ελλάδα

Σύμφωνα με έναν ελληνικό μύθο, το σαπούνι έλκει την καταγωγή του από την αρχαία Ελλάδα και συγκεκριμένα από το νησί της Λέσβου. Στο νησί αυτό γίνονταν θυσίες ζώων στη θεά Άρτεμη. Οι νεροποντές πολλές φορές παρέσερναν τα ζωικά υπολείμματα και τα καμένα λίπη, μαζί με τις στάχτες από τα ξύλα της πυρράς σχηματίζοντας ένα κίτρινο ρυάκι που κατέληγε στο ποτάμι. Εκεί όταν οι νοικοκυρές έπλεναν τα ρούχα τους διαπίστωσαν ότι όταν το νερό γινόταν κίτρινο με την προσθήκη αυτών των υλικών, τα ρούχα καθάριζαν καλύτερα. Σύμφωνα με τον μύθο το σαπούνι πήρε το όνομά του προς τιμήν της ποιήτριας Σαπφούς που έζησε εκείνη την περίοδο και είναι μια παράφραση του ονόματός της.

Ιταλία

Υπάρχει και η ιταλική εκδοχή του μύθου, σύμφωνα με την οποία το παραπάνω σκηνικό ελάμβανε χώρα στον ποταμό Τίβερη, στους πρόποδες του όρους Σάπο, όπου έπλεναν τα ρούχα τους οι αρχαίες Ρωμαίες. Το σαπούνι (σάπων) πήρε το όνομά του από το βουνό.

Γαλλία

Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Λουδοβίκου του 14ου στη Γαλλία, το πλύσιμο με σαπούνι συνδέθηκε με ένα παράδοξο περιστατικό. Λέγεται ότι βασιλιάς Λουδοβίκος καρατόμησε 3 σαπυνοποιούς γιατί είχαν φτιάξει μια πλάκα από σαπούνι που ερέθισε το ευαίσθητο βασιλικό δέρμα του! Μπροστά στην απόγνωση οι εναπομείναντες 4 σαπυνοποιοί ενώθηκαν και εφηύραν μια μέθοδο για να παρασκευάσουν σαπούνι απαλότερο και απαλλαγμένο από βλαβερά στοιχεία. Σύμφωνα με αυτή την μέθοδο χρειαζόταν περίπου ένας μήνας για την παραγωγή μιας μόνο πλάκας σαπουνιού.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ

Αφού πρώτα συλλέξαμε τις απαραίτητες πληροφορίες σχετικά με το σαπούνι και τον τρόπο εξέλιξης του στην πάροδο του χρόνου, πραγματοποιήσαμε έπειτα τις πρώτες μας ομαδικές συναντήσεις. Αν και αρχικά αντιμετωπίσαμε δυσκολίες στο θέμα της οργάνωσης, καταφέραμε με αρκετή ομαδική δουλειά να τις ξεπεράσουμε και να φτάσουμε σ' ένα καλό επίπεδο συντονισμού, επιτυγχάνοντας τον αρχικό μας σκοπό.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ- ΑΝΑΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Η ερευνητική εργασία είχε ως αντικείμενο μελέτης την ιστορική εξέλιξη και παράδοση του σαπουνιού. Κατά τη διάρκεια αυτής, απαντήθηκαν ερωτήματα όπως ποια χρονολογία και σε ποιες περιοχές, πρωτοεμφανίστηκε το σαπούνι και ποια ήταν η χρήση του στο πέρασμα των αιώνων.

Τέλος σαν ομάδα θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους αρμόδιους καθηγητές που μας επέτρεψαν να ασχοληθούμε με το συγκεκριμένο θέμα, το οποίο μας βοήθησε να γνωρίσουμε την έννοια της συνεισφοράς και της επικοινωνίας με τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας. Πιστεύουμε ότι μέσα από τη συνεργασία μας πετύχαμε το επιθυμητό αποτέλεσμα!

ΠΗΓΕΣ - ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

➤ **Βικιπαίδεια**

➤ http://www.valentine.gr/soap-history_gr.php

➤ <http://panthelxia.blogspot.gr/2010/01/blog-post.html>

➤ <http://www.remaliacclub.gr/forum/showthread.php?t=13429>

➤ <http://www.dimitra-natural.gr/>

➤ <http://www.authorstream.com/Presentation/mougiakou-1422164/>